

18. APOŠTOLSKÝ LIST MOTU PROPRIO „AUTHENTICUM CHARISMATIS“, KTERÝM SE MĚNÍ KÁN. 579 KODEXU KANONICKÉHO PRÁVA

„Jasným znamením autenticity charismatu je jeho eklezialita, jeho schopnost pro dobro všech se harmonicky integrovat do života svatého Božího lidu“.¹ Je vhodné, aby věřící byli upozorňováni svými pastýři na opravdovost charismat a na spolehlivost zakladatelů.

Posouzení ekleziality a spolehlivosti charismat přísluší pastýřům partikulárních církví. To se projevuje velkou péčí vůči všem formám zasvěceného života, a především ve význačném úkolu posoudit vhodnost založení nových institutů zasvěceného života a společností apoštolského života. Má to náležitě korespondovat s dary, které v partikulární církvi probouzí Duch Svatý a které mají být přijímány velkodušně a s díkůvzdáním. Zároveň je třeba se vyvarovat toho, „aby instituty nevznikaly neuváženě bez užitku nebo bez dostatečné životnosti“.²

Apoštolskému stolci přísluší pomáhat svou radou pastýřům v rozlišování důvodů, pro něž v církvi vznikají nové instituty nebo společnosti diecézního práva. Apoštolská posynodální adhortace *Vita consecrata* při pojednání o nových podobách zasvěceného života otevřeně prohlašuje: „Jejich životnost musí být přezkoumána církevní autoritou, které přísluší provést nezbytná šetření, aby jednak potvrdila opravdovost inspirace jejich cílů a jednak aby zabránila zbytečnému množení počtu institucí navzájem podobných, neboť hrozí nebezpečí škodlivého tříštění na malé skupinky“ (č. 12). Proto musí být nové instituty zasvěceného života a nové společnosti apoštolského života oficiálně prozkoumány samotným Apoštolským stolcem, jemuž jedinému přísluší definitivní rozhodnutí.

1 František, apoštol. adhort. *Evangelii gaudium*, č. 130.

2 II. vatikánský koncil, Dekret o přízpůsobené obnově řeholního života *Perfectae caritatis*, č. 19.

Kanonické zřízení takových institutů a společností biskupem vskutku přesahuje území samotné diecéze a dostává velký význam pro všeobecnou církev. Každý institut zasvěceného života i společnost apoštolského života, ačkoli vznikají v kontextu partikulární církve, totiž svou povahou „je darem pro církev, není izolovanou nebo okrajovou skutečností, ale niterně k ní patří, je v samotném srdci církve jako rozhodující prvek jejího poslání“.³

V této perspektivě stanovíme úpravu kán. 579, který je nahrazen tímto textem:

Episcopi dioecesani, in suo quisque territorio, instituta vitae consecratae formali decreto valide erigere possunt, praevia licentia Sedis Apostolicae scripto data.

[Diecézní biskupové mohou na svém území platně zřídit instituty zasvěceného života formálním rozhodnutím po předchozím písemném dovolení Apoštolského stolce.]

Co jsem rozhodl a stanovil tímto listem vydaným z vlastního rozhodnutí (motu proprio), nařizuji, aby bylo platné a účinné, bez ohledu na jakékoli opačné ustanovení, byť hodné zvláštního zřetele. Rozhoduji také, aby to bylo promulgováno vytištěním v deníku L'Osservatore Romano a nabylo účinnosti dne 10. listopadu 2020 a hned poté bylo zveřejněno v *Aktech Apoštolského stolce*.

Dáno v Lateránu dne 1. listopadu 2020 o slavnosti Všech svatých, v osmém roce mého pontifikátu

FRANTIŠEK

3

František, *List zasvěceným osobám*, III. kapitola, č. 5.